

XIII HET GETAL 1001

(Inhoudsoverzicht op p. 270)

Naar aanleiding van het 'Boek van de 1000 Nachten en Eén Nacht'
(*Kitab alf laila wa laila*)

13.01:

De voorgeschiedenis

De oudste verhalen van 1001 Nacht stammen uit Indië en Perzië, de jongere bijdragen zijn afkomstig uit de Arabische en Egyptische folklore. Ze zijn verzameld door Arabische vertellers, geleerden en schrijvers en steeds opnieuw bewerkt: er is een aanzienlijk verschil tussen de oudst bekende versie, uit de 9e eeuw en de latere uit de 16e of 17e. De verhalen werden in Europa voor het eerst bekend door de vertaling van de Franse oriëntalist Antoine Galland, aan het begin van de 18e eeuw. Het was meer een uiterst vrije bewerking, waarin verschillende aspecten werden verdoezeld. Daarmee werd de basis gelegd voor de 1001 Nacht als kinderlectuur, wat deze verhalen in oorsprong natuurlijk geenszins zijn. Pas latere vertalingen, waaronder die van de hieronder genoemde J.C. Mardrus, maakten aan 'dit sprookje' een eind.¹ In feite behelzen de verhalen alles wat menselijk is.

Aan het ontstaan van het geheel, ligt in het kort de volgende 'geschiedenis' ten grondslag:

- "Sultan Sjachriar hoort bij thuiskomst van zijn broer Sjachzenan, dat tijdens zijn afwezigheid zijn vrouw zich ontsluit heeft in aanwezigheid van haar slaven en slavinnen. Hij kan deze ontstellende mededeling niet geloven tenzij zijn eigen ogen hem van de juistheid ervan overtuigen. De volgende dag keert hij onverwacht snel van een jacht terug en spiedend in de paleistuin ziet hij thans zelf. Hij laat haar terechtstellen. De grootvizier krijgt opdracht een nieuwe vrouw voor hem te zoeken. Als feilloos middel tegen trouweloosheid laat hij haar de ochtend na het huwelijk ter dood brengen. Dit herhaalt zich vervolgens iedere dag, drie jaar lang. De grootvizier had zelf twee dochters. Om begrijpelijke redenen had hij steeds getracht elders aan zijn opdracht te voldoen. Totdat zijn oudste dochter, Sheherazade, eigener beweging de wens uitsprekt de vrouw van de sultan te worden en haar vader er toe brengt deze wens aan de sultan over te brengen. Zijn pogingen haar hiervan af te houden, stranden op haar onwrikbare wil om het land te bevrijden van deze nachtmerrie dan wel, indien ze zou falen, ten onder te gaan evenals de anderen. Als de sultan haar op een avond voor het eerst ziet, raakt hij onder de indruk van haar schoonheid waarop zij haar kans grijpt om nog een laatste wens vervuld te krijgen: afscheid te mogen nemen van haar jongere zusje Dinarzade. De sultan laat haar halen, onwetend van hetgeen de twee van te voren met elkaar hebben afgesproken: Dinarzade spreekt de wens uit om nog eenmaal een verhaal te mogen horen van haar zuster. Het wordt toegestaan. Ook de sultan luistert in spanning en als het te laat wordt om het af te maken, moet het de volgende avond worden voortgezet. Er is dan nog tijd over voor een tweede verhaal maar als het te laat wordt moet ook dat de volgende avond worden voortgezet, en zo vervolgens, 1001 nachten. Dan is Sheherazade aan het einde van haar verhalen en vraagt opnieuw een laatste wens vervuld te krijgen. Het wordt toegestaan. Ze laat haar drie zoons brengen en vraagt hun vader het leven van hun moeder te sparen. Maar dat was hij inmiddels al van plan.²

1 Rodenko: p. 5/6.

2 Grabiński: p. 7/12, 319/320.

Het geheel kan als volgt worden gezien:

'Het veelbelovend (mooi)
toekomstbeeld (kind)
der Ontvankelijkheid (vrouw), in de bereidheid tot het Hoogste Offer,
betekent voor het centrale Ik (sultan)
de Weg ten Leven te gaan (alle verhalen),
hetgeen alle mensen (de hele mensheid) ten goede komt.
De vrucht is het toekomstbeeld der Wekking (drie zonen)
van hetgeen in vrije mensen gestalte kan krijgen.'¹

Bij Sheherazade is tevens sprake van 5 bijzondere punten:²

1. Het maken van een Plan (bouwplan)
2. Insisterende Begeerte (als vurig verlangen, enthousiasme)
3. Geloof in de mogelijkheid van Verwezenlijking (vast vertrouwen)
4. Persisterende Wil (doorzettingsvermogen, ondanks tegenslagen)
5. Bereidheid tot het compenserende Offer.

- *In Hoogste Zin is het geen Offer.*-

De volgende aantekeningen betreffen *de slotzin* van het boek³

- "In de (vertaalde) bewerking van Gottfried Keller:

'Geloofd zij de volmaaktheid van Hem, Wien de wisselingen der tijden niet doen vergaan en Die niet verandert. Voor Wien geen toestand afhangt van een andere toestand, en Die elke volmaaktheid in zich verenigt.'

- In de vertaling van J.C. Mardrus:

'Louange et gloire, jusqu'a la fin des temps, á Celui qui reste intangible dans Son Eternité. Qui change á Son gré les événements, et n'éprouve aucun changement, le Maître du Visible et de l'Invisible, le Seul Vivant.'

('Lof en Eer, tot het einde der tijden, aan Hem Die onaantastbaar in Zijn Eeuwigheid blijft. Die naar Zijn behagen de gebeurtenissen verandert en Zelf geen enkele verandering ondergaat, de Meester van *het Zichtbare* en *het Onzichtbare*, de Enig Levende.')

- In de vertaling van E.W. Lane (1841):

'Exalted be the perfection of the Living Who dieth not, and in Whose Hands are the keys of the dominion that is *apparent* and the dominion that is *hidden*.

('Verhoogd zij de volmaaktheid van de Levende Die niet sterft, en in Wiens Handen de sleutels zijn van de Heerschappij die *zichtbaar* - kennelijk - is en van de Heerschappij die *verborgen* is.')

Achter dit 'zichtbaar' en 'onzichtbaar' in de Franse en Engelse vertalingen staat - hoewel de manuscripten kennelijk ongelijkluidend zijn - eenzelfde Arabisch woord. En dat woord zal dan van de zelfde geestelijke strekking zijn als Herakleitos' àphanès. Dit àphanès, dat wil zeggen niet 'phaan', had de volgende betekenisnuancen:

1 Schuurman: zie de Inleiding.

2 De formulering van deze punten is van Wijnmalen.

3 De aantekeningen, waaronder de Nederlandse vertalingen, stammen van J.W. Kaiser. Afschrift ontvingen we in '63 van Mej.M.Hofmans.

1. onzichtbaar, donker
2. verborgen (tot in de tijd van het N.T.)
3. onzeker
4. geheim
5. heimelijk, onbemerkt
6. niet meer gezien, verdwenen.

De grondbetekenis is:

*zich niet vertonend,
maar natuurlijk komt daar altijd bij
de betrekkelijkheid van het waar-
nemingsvermogen van de betref-
fende mens.- Bedoeld wordt dus:*

het niet waargenomen worden door het bewustzijn dat geheel in de ban van het ogenschijnlijke, het fenomenale is, maar daarom zeker niet 'onzichtbaar' of 'unscheinbar' genoemd mag worden." - Tot zover deze aantekeningen van J.W. Kaiser, bij de 1000 Nachten en 1 Nacht, waarin verder nog werd geattendeerd op de getalswaarde van het Griekse:

°O N I K Ω N de Overwinnaar (Christos)
70 10 800
50 20 50 totaal 1000.

Onder andere met betrekking tot het getal 1001, d.i. $7 \times 11 \times 13$, in dit merkwaardige werk uit de Arabische wereld, vermelden we op deze plaats een drietal 'Opmerkingen':¹

- "1001 is Basis van de Inwijding.

10 | 01
Het Allerhoogste | Weerspiegeling (De Mens)
De Verhalen zijn de Mysteriesstof.

Het getal 13 valt op als de Christus en de 12 apostelen."

N.B.: het getal 1001 heeft behalve als $7 \times 11 \times 13$, ook nog andere relaties met 13 (en 7). Meer hierover in deel C.

- "*Het getal is het wonder niet, het is wel entree-gevend, tegemoetkomend aan de mens omdat het in de eenvoud van zijn grondlegging altijd voor de mens bereikbaar is. Een poging om in kortzichtige mens-gerichtheid het getal te benaderen zal steeds op niets uitlopen. Maar de aantrekking van het getal en zijn werking op ons kan de eigen gerichtheid doen veranderen in het openkomen voor de werkelijke waarde die het heeft voor ons leven.*"

En tenslotte, als antwoord op een vraag naar aanleiding van het getal

43 *Binding, Gebondenheid,*

de 15e Ondeelbare:

"Maar wat is Gebondenheid?":

- "Gebondenheid is het geënt verlangen naar het Mysterie in de mens. De mens in de zich openbarende Kosmos zelf ook in die Kosmos openbarend meewerkend. Met zijn hele onbewuste bestaan."

13.02: *Het getal 1001 met betrekking tot de platonische lichamen*

(De geometrische en aritmetische bijzonderheden die in het onderstaande in het kort worden aangeroerd, worden met behulp van perspectivische tekeningen uitvoerig besproken in deel B; ze zijn daar tevens, waar nodig voorzien van een bewijsvoering.)

In het 'offenbare Geheimnis des Raumes', zijn de hoekpunten van de dodecaëder tevens de hoekpunten van 5 kubussen. Met hun $5 \times 6 = 30$ vlakken verdelen ze elkaar elk in 129 'bouwstenen', als 3×43 *de Manifestatie van Binding, Gebondenheid*. Opmerkelijk is dan:

¹ Bij monde van Mej. M. Hofmans, in de jaren '62-'65.

- in de belevingswereld van Plato had de kubus een relatie met het element Aarde;
- in de Apocalyps, het toekomstbeeld van de mensheid, wordt het Hemelse Jeruzalem eveneens uitgedrukt in de maten van een kubus, doch kennelijk van een 'doorzichtige' hoedanigheid, betrekking hebbende op *een getransformeerde Aarde*;
- in de Vrijmetselarij (Ned.) is dit lichaam symbool van de tot wasdom gekomen mens;
- bij Jung treffen we het aan als één van de vele symbolen van het Zelf.

Het geheel van de 5 kubussen - *de Vijfvoudige Zuivere Kubiek* - is een samenstel van 351 van bovengenoemde bouwstenen, d.i. 13×27 . In zijn kwalitatief aspect een aanduiding van: *het Leven (27), in relatie met het Begin van al het Nieuwe (13)*.

Er zijn in totaal 7 verschillende bouwstenen, waarvan één bovendien nog in spiegelbeeld. Eén van de andere treffen we in het geheel slechts eenmaal aan: *het Ruitendertigvlak*, in het Centrum, de enige bouwsteen die tot alle 5 kubussen behoort.

N.B.: een bronzen exemplaar van dit lichaam, daterende van de 3e eeuw n.C., kwam in het begin van deze eeuw tevoorschijn op de markt in Beiroet.¹

We denken ons nu bovengenoemde 30 vlakken - dat zijn tevens die van het Ruitendertigvlak - uitgestrekt tot ver buiten het kubuslichaam . . . 'oneindig ver'. Ze verdelen daardoor 'de ruimte' in een paar duizend bouwstenen: eindige en oneindige. Rond het Centrum de cluster van eindige, gerangschikt in paren rondom het Ruitendertigvlak: . . . *1001 paren*. Ze vormen tezamen een lichaam dat we *de Ruitendertigvlakster* kunnen noemen. Anders dan met een model krijgt men nauwelijks een indruk van dit wonderlijke lichaam met zijn 3-, 4- en 5-bladige kelken. Dit eindige geheel is omsloten door 421 paren van 'oneindig grote' bouwstenen, elk met 1, 2 of 3 oneindige dimensies. Deze geven als het ware *de verbinding van het eindige met het oneindige*, zoals we dat eerder bij het twaalfvlak hebben aangetroffen met 61 paren - zie onder 4.04, p. 77. Met andere woorden:

in de sfeer van de kubus - het element Aarde' - en binnen 'het Heelal',
dat wil zeggen in de hoedanigheid van Plato's dodecaëdrische ruimte,
treffen we het getal 1001 aan als
'basis van de verbinding met het Oneindige'.

Opmerkelijk is hoe in deze verbinding, evenals bij het twaalfvlak, een Horus(getal) verschijnt. Immers, 61 is als $(5^2 + 6^2)$: 'Horus 6',
en 421 is als $(14^2 + 15^2)$: 'Horus 15'.

Waarbij, zoals eerder opgemerkt, in de Egyptische beelding onder Horus werd verstaan:
de Schepper van de toekomstige Aardemens.

13.03:	<i>Inhoudsoverzicht hoofdstuk XIII</i>	
	13.01: <i>De voorgeschiedenis</i>	pag. 267
	13.02: <i>Het getal 1001 met betrekking tot de regelmatige lichamen</i>	269

¹ Naber-02: p. 151.